

20210425

NOVEEN

We gingen naar de kerk. Mijn moeder liep
de straten langs, mijn vader nam me
binnendoor, langs kassen, lorriepaden
over sintels en bloempotscherven, stukken dakpan.

Hij mocht niet merken hoe ik duizend angsten
uitstond en mijn handen bij hem hield,
want als hij toch eens vallen zou.

De resten van een muurtje leken net teveel.
Hier spande ooit een éénruiter zijn glas
voor vruchten van zijn dromen.
De kleine ronde man legde zijn linkerhand
op het muurtje, zijn rechter- op mijn arm

en sprong. Wat was hij licht. Hij voer omhoog.
Zelf zat ik even in de struiken vast,
zodat ik pas de straat in liep
toen het al donker werd.
Ik zag hem niet.
Wel ging het zachtjes waaien

Len Borgdorff